

Комсомольський квіток мій
лежить на столі.
Андрій Малишко

Комсомольський квіток я зберіг із війни.
Як гортаю його — грім гримить з даліни,
І приходять до мене хлоп'ята живі —
Ті, що впали колись на зеленій траві,
На розгрузлій ріллі чи на білім снігу...
Перед ними я вічно в несплатнім боргу.
І на правий їх суд я покірно встаю:
Чим сплачу заборгованість давню свою?
Щирим словом хіба, незрадливим рядком,
Щоб на облік його взяв міськком і райком,
Не в пасив, а в актив — на посаду бійця,
Бо гарячим боям ще не видно кінця.
Бо зійшлись два світи у жорстокій борні —
І не маю я права на мислі дрібні,
Я думки переплавлюю в крицю дзвінку
І шикую слова, мов набої, в рядку,
Щоб єдналися так із рядочком рядок,
Як з партійним квітком —
комсомольський квіток!

1963

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.